

הפסנתר של סבתא

דניאל היה עצוב ביום שבו העבירו את סבתא שלו לבית האבות. היא לא יכולה להמשיך לתפקד לבדה, והוא, סטודנט צעיר על מלגה, לא יכול היה להפסיק ללמוד על מנת לטפל בה, ולא היה לו כסף לשכור עבודה עזרה בתשלום.

סבתא גידלה את דניאל מאז היה קטן. בן שלוש היה כשהוריו נהרגו בתאונת דרכים, והוא זכר אותם רק מהתמונות שהיו מונחות על הפסנתר בסלון של סבתא.

סבתא שלא הייתה צעירה כבר אז, לקחה את הנכד הקטן והפצוע אל ביתה וגידלה אותו באהבה ומסירות. היא הייתה כל עולמו והוא כל עולמה.

אנשי השירות הסוציאלי לא היו בטוחים שסבתא, שרק חודשים ספורים קודם לכן איבדה גם את בעלה, תוכל להסתדר עם הנכד הפצוע, וגם להתגבר על אובדנו של בנה היחיד. אבל סבתא הייתה מלאת אופטימיות וחיוכים, היא אמרה לעובדת הסוציאלית שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

במהלך השנים שבהם גידלה סבתא את דניאל היא חלתה בסוכרת, כליותיה נפגעו, היא הייתה צריכה לעבור דיאליזה, אבל אף אחת מהמכות שנפלו עליה לא גרמה לה לאבד את האופטימיות - היא תמיד אמרה שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

בסלון של סבתא היה פסנתר. פסנתר גדול, שחור וישן. דניאל מעולם לא שמע את סבתא מנגנת על הפסנתר, אך הוא ידע שהיא ניגנה. על הפסנתר הייתה תמונה שבה הופיעה כסולנית בקונצרט, ומדי פעם הייתה מספרת לו זיכרונות מהתקופה שבה הופיעה על במה.

כשהיה צעיר, ניסה דניאל לנגן על הפסנתר, אבל הקלידים לא ניגנו. הוא הקיש עליהם והם השמיעו רק קול עמום. כל השנים חשב דניאל שהפסנתר מקולקל, עד לאותו יום שבו העביר את סבתא לבית האבות. זה היה היום שבו היה צריך לפנות את הדירה שלה.

הוא ארז את בגדיה ואת התמונות שלה והעביר אותם יחד עם מעט רהיטים לחדר החדש שלה בבית האבות. סבתא ביקשה שיעביר גם את הפסנתר לחדרה החדש. ודניאל שכר מובילים למלא אחר בקשתה. כשהגיעו המובילים וניסו להרים את הפסנתר, נשבעו לו האנשים שמעולם לא הרימו פסנתר כל כך כבד.

"מה יש בתוכו?" שאל אחד המובילים. "אבנים".

דניאל הרים את מכסה הפסנתר והביט אל תוכו. הפסנתר היה מלא פתקאות קטנות, מקופלות בשני קיפולים, חלקן לבנות, חלקן צבעוניות, חלקן הצהיבו עם השנים, חלקן גזורות וחלקן קרועות ממחברת או פנקס קטן.

דניאל פתח את אחת הפתקאות וקרא: "תודה אלוקים על הנס הקטן שעשית לי - ביקשתי שדניאל יבוא לבקר והוא הגיע".

פתח דניאל עוד פתק וקרא: "תודה אלוקים על הנס הקטן שעשית לי - חשבתי שהמקרר התקלקל, התפללתי שזה לא יקרה ועכשיו הכל בסדר".

המשיך דניאל לקרוא בפתקים וכולם היו מלאים בתודות לאלוקים על הנסים הקטנים שקרו בחייה של סבתא שלו. כל דבר חיובי שקרה היה נס. דניאל עבר על עשרות ומאות פתקים, מאות ואולי אלפי נסים קטנים, חלקם אירועים חשובים, חלקם רק אפיזודות חולפות בחיים.

חלפו שעות, המובילים הלכו כבר, השאירו את דניאל ואת הפסנתר בסלון של סבתא. השטיח בסלון היה מלא פתקאות שהוציא דניאל מתוך הפסנתר של סבתא, וכשהגיע לתחתיתו, נגעה ידו בפתק האחרון שבו היה כתוב: "אלוקים, לקחת אליך את בעלי, את בני וכלתי - אבל הצלת את נכדי דניאל, אני כל כך מודה לך על הנס שעשית לי. עכשיו יש לי סיבה לחיות".

החיים שלנו מלאים בנסים, הבעיה שאנחנו לא יודעים לזהות אותם.

אם נדע להוקיר את הטוב שבחינו - כל יום יהיה נס חדש.

(אלה כנען)